

בית משפט לתביעות קטנות בירושלים

ת"ק 4334-09 קינג-יערי נ' עיריית ירושלים

בפני **כב' השופטת עירית כהן**
התובעת **קתרין אן קינג-יערי**

נגד

הנתבעת **עיריית ירושלים**
 ע"י ב"כ עו"ד לימור בן חיים

פסק דין

1. עניינה של התביעה דוחות חניה שהוצאו לתובעת בין התאריכים דצמבר 1993 – מאי 1997.
2. בכתב התביעה עתרה התובעת לביטול הקנסות, ביטול העיקול שהוטל על חשבון הבנק שלה, אשר לטענתה הוטל שלא כחוק, ופיצוי בגין הנזקים שנגרמו לה כתוצאה מהתנהלות הנתבעת.
3. הנתבעת הגישה בקשה לסילוק התביעה על הסף.
 בהחלטתי מיום 8.2.10 קבעתי כי ככל שמדובר בביטול הקנסות וביטול העיקול שהוטל בגינם, מדובר בסעדים אשר אינם בסמכות בית משפט לתביעות קטנות. לעומת זאת, התביעה לפיצוי בגין הנזק שנגרם לתובעת כתוצאה מהתנהלות העירייה הנה בסמכות בית משפט לתביעות קטנות.

העובדות

4. התובעת התגוררה בירושלים החל מעלייתה לישראל בשנת 1992 ועד שנת 1995. עד שנת 1997 התגוררה בתל אביב, ברחוב בלום ובשנים 1997 – 2005 התגוררה בנתניה.
5. בסמוך לתאריך 15.8.04 קיבלה התובעת מכתב מעיריית ירושלים ובו דרישה לתשלום חוב בגין 16 דוחות חניה ישנים מדצמבר 1993 עד מאי 1997. דרישת התשלום צורפה כנספח א' לכתב התביעה.
 התובעת הופתעה לקבל את המכתב, שכן למיטב זכרונה לא היה לחובתה כל חוב לעיריית ירושלים בגין דוחות, ואם קיבלה בעבר דו"ח חנייה, שילמה את סכומו.
 התובעת פנתה באמצעות בא כוחה, עו"ד בועז יערי, אל הנתבעת, לשם בירור הנושא. במהלך השיחה התברר כי החל מיולי 1998 ועד אוגוסט 2004 שלחה העירייה לתובעת

מספר הודעות ביחס לחוב החנייה לכתובת ברחוב בלום 21 בתל אביב. כל ההודעות שוגרו אליה לכתובת זו, אשר הופיעה ברישומי עיריית ירושלים ככתובת העדכנית של התובעת, עד למשלוח הדרישה בשנת 2004, לכתובת בנתניה.

6. בתאריך 8.11.04 שלחה התובעת אל הנתבעת מכתב, באמצעות בא כוחה, עו"ד בועז יערי, בליווי צילומי רישיון הנהיגה ותעודת הזהות, אשר הראו בבירור כי כתובתה בנתניה עודכנה במרשמים הנדרשים לכל המאוחר בשנת 1999, ואילו הנתבעת לא עדכנה את מרשמיה במשך 5 שנים לפחות. במכתבו, טען ב"כ התובעת כי מאחר ודרישות התשלום נשלחו לכתובת לא מעודכנת והתובעת לא קיבלה אותן, ולא יכולה הייתה לקבל אותן, התיישנו הדוחות ויש לבטלם. המכתב צורף כנספח ב' לכתב התביעה.

לאחר משלוח המכתב, פנתה התובעת אל הנתבעת, באמצעות בא כוחה, ונאמר לה כי הנושא בטיפול התובע העירוני, וכי הליך זה עלול לקחת זמן מה.

7. בתאריך 24.5.06, כשנה וחצי לאחר משלוח המכתב על ידי התובעת, נשלחה אל התובעת התראה אחרונה לפני נקיטת הליכי הוצאה לפועל על סך 8,594.9 ₪ בגין חוב החנייה.

8. בתאריך 18.6.06 פנתה התובעת שוב לנתבעת, על מנת לברר מדוע נוקטים צעדים לגביית החוב ומדוע לא נשלחה תגובת התובע העירוני למכתבה. בשיחה עם נציגת העירייה, הגב' מור, נמסר לה כי לדרישתה לא צורף תצהיר, ולכן היא לא טופלה.

9. בתאריך 21.6.06 נשלח לנתבעת מכתב דרישה נוסף לביטול חוב החנייה מחמת התיישנות, ואליו צורף תצהיר התובעת. המכתב והתצהיר צורפו כנספחים ד' ו-ה' לכתב התביעה.

10. בתאריך 6.12.07 ללא כל דרישה ו/או התראה וללא קבלת תשובת התובע העירוני, נודע לתובעת על ידי פקיד הבנק שלה, כי הוטל עיקול על חשבון הבנק שלה בגין חוב החנייה.

11. לטענת התובעת, עוד באותו יום, לאחר בירור עם נציגת הנתבעת, הגב' רויטל, נמסר לה כי הליכי הגבייה והעיקול יבוטלו. האישור על ביטול הדוחות והסרת העיקול צורף כנספח ו' לכתב התביעה.

באישור זה נכתב:

"הרינו לאשר כי עיריית ירושלים החליטה לבטל ולהסיר את צו העיקול שבנדון. הודעה ממוכנת על ביטול והסרת העיקול תועבר בתוך 3 ימי עבודה באמצעות קובץ מדיה למרכזי הבנקים בהם הוטל העיקול..."

12. בתאריך 24.3.09 שוב הודיע לתובעת פקיד הבנק שלה, כי הוטל עיקול על חשבון הבנק עקב חוב, וזאת ללא כל משלוח דרישה ו/או התראה.
13. יום לאחר מכן, בתאריך 25.3.09 פנתה התובעת לנתבעת לבירור הנושא וביטול העיקול, ואז התברר כי העיקול הוטל בגין אותם דוחות חניה, אשר לטענת הנתבעת לא שולמו וכי הדרישה נשלחה ביום 7.11.08 לכתובת גור מרכזי 7 בנתניה, ודבר הדואר הוחזר לעירייה, ללא מסירה.
14. התובעת הבהירה כי לא קיבלה דרישה זו, וכי משנת 2005 עדכנה את כתובתה במרשמים לברגסון 18 תל אביב. בתמיכה לטענה זו צירפה התובעת צילום תעודת הזהות שלה, אשר צורפה כנספח ז' לכתב התביעה וצילום רישיון נהיגה, נספח ח' לכתב התביעה.
15. הנתבעת סירבה לבטל את העיקול.

טענות הנתבעת

16. לטענת הנתבעת יש לדחות את התביעה. לטענתה, היא פעלה על פי חוק, עדכנה את כתובתה של התובעת ארבע פעמים, למרות שלא הייתה חייבת לעשות כן. עוד לטענתה, מכתבי דרישה נשלחו אל התובעת בתאריכים 14.4.97, 5.3.00, 7.12.01, 9.4.02, 8.9.03, 22.7.04, 19.4.05, 14.5.06 ו- 7.11.08.
- הנתבעת מודה כי העיקול שהוטל בשנת 2007 בוטל, והיא מסבירה זאת בכך שעיקול זה הוטל בטעות, במהלך ההמתנה להחלטת התובע.
- לטענת הנתבעת, כאשר פנתה התובעת באמצעות בא כוחה, עו"ד בועז יערי, נענו כל טענותיה, נשללה טענת ההתיישנות וחובה הופחת מסך של 8,629 ₪ ל- 2,950 ₪.

דיון

17. מכתב ההגנה עולה כי עד 3.7.95 נשלחו הדרישות לרח' הנביאים 54 בירושלים.
- התובעת הציגה מסמך של משרד התחבורה מתאריך 6.8.09 לפיו הרכב מספר 4240706 רשום על שמה מתאריך 1.12.93 עד תאריך 18.5.00 וכי מיום רישום הרכב על שם התובעת הכתובת הרשומה היא בלום 21 תל אביב.
- לטענת הנתבעת, ביום 22.2.00 בדקה את הכתובת והיא נשארה רח' בלום 21 תל אביב (סעיף 28 לכתב ההגנה), אלא שהתובעת הוכיחה כי כתובתה בנתניה עודכנה במרשמים הנדרשים לכל המאוחר בשנת 1999 ולטענתה עוד בשנת 1997.
- משמעות הדבר כי מכתבי הדרישה שנשלחו בתאריכים: 5.3.00, 7.12.01, 9.4.02, ו- 8.9.03 נשלחו למען לא נכון של התובעת, למרות שבמשרד הרישוי עודכן המען הנכון.

מכתב ההגנה עולה כי ביום 21.6.04 עדכנה הנתבעת ושינתה את כתובתה של התובעת לרח' מרדכי גור בנתניה.

התובעת הוכיחה כי בתאריך 1.8.05 היא דיווחה למשרד הפנים על שינוי כתובת לרח' ברגסון בתל אביב וכי דיווח נעשה גם למשרד הרישוי. אם כן, לא קיבלה התובעת את מכתבי הדרישה מהתאריכים 14.5.06 ו-7.11.08.

18. כפי שנפסק בפרשת **גורדון (ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113 (1985))**: **"רשות ציבורית אחראית בגין שימוש רשלני בסמכויותיה"**. עוד נפסק כי: **"מידת הזהירות הנדרשת משתנה ממקרה למקרה"**.

19. מהראיות עולה כי למרות שהתובעת הודיעה על שינוי כתובת, לא פעלה הנתבעת על מנת לעדכן את הכתובת המופיעה אצלה, ומרבית מכתבי ההתראה נשלחו לכתובת לא נכונה. עוד עולה מהראיות כי כאשר קיבלה התובעת מכתב התראה בשנת 2004, היא החלה לטפל בנושא, באמצעות בא כוחה.

בשנת 2007 ביטלה הנתבעת את העיקול, ויצרה מצג שהיא קיבלה את טענות התובעת. היא לא הסבירה לתובעת, את הטענה שעלתה בכתב ההגנה, לפיה מדובר היה בטעות טכנית בלבד, וכי בכוונתה להמשיך בהליכי הגביה.

בשנת 2009 הטילה הנתבעת עיקול נוסף על חשבון התובעת, מבלי לשלוח לתובעת התראה ומבלי ליידע את בא כוחה, אשר היה בקשר עם העירייה.

בנוסף לעיקול שהוטל על חשבונה הפרטי של התובעת, הוטל עיקול על חשבון בנק נוסף, אשר היה שייך לפרויקט "בלו יזמים צעירים" במסגרת מלכ"ר בו התנדבה התובעת והייתה מבעלי זכויות החתימה בחשבון.

20. הטיפול מול בא כוח התובעת היה איטי ולא סביר. עו"ד יערי טען כי לא קיבל תשובה למכתבו משנת 2006. לטענת הנתבעת תשובה נשלחה בשנת 2008. לא הוכח כי התשובה נשלחה לעו"ד יערי. גם אם נשלחה תשובה, היא נשלחה באיחור בלתי סביר.

לא די בהתנצלות ב"כ הנתבעת על מנת להסביר מדוע נשלחה תשובה באיחור כה רב. העובדה שהנתבעת בחרה לנקוט בהליכי גבייה, כפי שנקטה, כ- 12 שנים לאחר שהוצאו הדוחות אף מקשה על בירור העובדות.

21. לאור הזמן שחלף (כ- 12 שנים) לאור התרשלות הנתבעת בבירור כתובתה של התובעת ומשלוח ההודעות למען לא מעודכן שלה והטלת העיקול הנוסף על חשבונה של התובעת ללא התראה, לאחר שבוטל עיקול קודם, ובשל סירוב הנתבעת לבטל את העיקול על החשבון העסקי הקשור בפעולת ההתנדבות של התובעת, אשר איננו חשבונה האישי, במיוחד על רקע המחלוקת נשוא תביעה זו, זכאית התובעת לפיצוי.

22. לעניין התנהלות העירייה והציפיה כי לא תשב בחיבוק ידיים ורק לאחר מכן תפעיל את מערכת הגביה, כמו גם הציפיה כי העירייה תערוך בירורים במקרים המתאימים ראו את עמ"נ (מחוזי חי) 330/03 סבג נ' עיריית חיפה-מנהלת הארנונה (פורסם במאגרים, 1.9.04).

לעניין המועד הסביר להתחיל בהליכי גבייה ראו את פסק הדין בעת"מ (מחוזי נצ') 1188/07 אברהם נ' עיריית צפת (פורסם במאגרים, 4.11.08) שם נפסק כי:

"המחוקק לא קצב את המועד לגביית הארנונה באמצעים מינהליים, יחד עם זאת, אין זה סביר כי לרשות נתונה האפשרות להתחיל באופן חד צדדי ועצמאי בנקיטת הליכי הוצאה לפועל לגביית חוב ללא הגבלה בזמן, ותוך הסתמכות על החזקה כי הרשום בספריה משקף את המציאות, מבלי שתהיה בידי האזרח אפשרות ממשית להתגונן מפני הליכים אלו. יוער, כי השיקולים העומדים אחר מדיניות ההתיישנות יפים באותה מידה לגבי נישום המבקש להתגונן מפני דרישת חוב שהתגבש שנים רבות קודם לכן."

וכן:

"אף שאין החוק קובע זמן קצוב לנקיטת הליכי הגבייה בדרך מינהלית, הרשות מחויבת להפעיל סמכותה בתוך פרק זמן סביר, כדברי כב' השופט זמיר:

"החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין. היא מובנת מאליה, עד כדי כך שבית המשפט מחיל אותה לא פעם אף בלי להסתמך על חוק הפרשנות" (ראה ספרו "הסמכות המנהלית" כרך ב' עמ' 717"

על חובת העירייה לנהוג ביעילות ובמהירות ראו גם את בר"מ 867/06 מנהלת הארנונה בעיריית חיפה נ' דור אנרגיה (1988) בע"מ (פורסם במאגרים, 17.04.2008).

23. התובעת דרשה בתביעתה פיצוי בסך 1,800 ₪ בגין תשלומי עמלות וריביות לבנק על החשבון בו הוטל העיקול, 3,800 ₪ בגין הפסד של 8 ימי עבודה ופיצוי בסך 3,500 ₪ בגין עוגמת נפש.

24. לאור האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת פיצויים כמפורט להלן:

א. 1,800 ₪ בגין תשלומי עמלות וריביות.

ב. 3,500 ₪ בגין עוגמת נפש.

ג. התובעת לא הוכיחה כי נגרם לה הפסד של 8 ימי עבודה, כנטען. בגין הטרחה והזמן שהשקיעה התובעת, ייפסק פיצוי בסך 1,000 ₪.

25. כמו כן תשלם הנתבעת לתובע הוצאות משפט בסכום של 400 ₪.

28. את הסכומים על הנתבעת לשלם תוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג אלול תש"ע, 23 אוגוסט 2010, בהעדר הצדדים.

עיריית כהן 54678313-4334/09

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקיה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)